

Zdeněk Železný

PRAPOVĚSTI NAŠE S TROCHOU VTIPNÉ KAŠE

Humorně zveršované pověsti Aloise Jiráska

edika.

Prapověsti naše s trochou vtipné kaše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeněk Železný
Prapověsti naše s trochou vtipné kaše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Zdeněk Železný

Prapověsti naše s trochou vtipné kaše

**Edika
Brno
2017**

Zdeněk Železný

Prapověsti naše s trochou vtipné kaše

S obrázky Karla Krabata.

Obsah

Prolog	6
Příchod Čechů.....	7
O Libuši.....	21
Dívčí válka	33
Oldřich a Božena	43
O Horymírovi.....	49
Tři Svatoplukovy pruty.....	58
Cyril a Metoděj na Velké Moravě	61
O Golemovi	69
Doslov.....	77

Prolog

Podle knihy Jiráskovy
píši příběh zcela nový
a mnohé, co bude čteno,
je v něm značně nadlehčeno.

Děje v Evropě pak v textu
k českým vkládám do kontextu,
bychom měli obraz celý,
jak s našimi souvisely.

Téma jsem však neopustil,
otěž fantazii pustil
s vírou, že jsem nedopustil,
abych do vás bludy hustil.

Možná ale pro kritiky
či vážené historiky
vznikne zcela jiný spor,
– zda mám smysl pro humor.

Zvlášť když výklad pověstí
mívá různá rozcestí,
a tak stejně nevypoví,
jak to všechno bylo – kdo ví?

Příchod Čechů

Kdysi tam, za řekou Vislou,
byla zemí nezávislou
a před světem schovaná
původní vlast Slovana.

Lidé z rodné roviny
nemohli číst noviny,
a tak vůbec nevěděli,
že se Římská říše dělí.

Táhly k ní národy nové,
Gótové i Vandalové.
A Gótové s Vandaly,
Římanům to nandali.

Jenže s pustošením Říma
v lidech strach o město dřímá,
jestli vůbec věčnost přečká,
až z něj vypadne ta smečka.

Ta, když město dobyla,
co mohla, v něm rozbila,
než se ku Kartágu zvedla,
všechno vypila a snědla.

Pak i snaha Ostrogótů
ovládnout italskou botu
se v dané časové pouti
neodvratně taky hroutí...

Strach dál běžel po Evropě
jako vlna při potopě,
zvláště z divokých barbarů
– Hunů, z rodu Avarů.

Hrůza vrchol nabyla,
když král Hunů, Attila,
po Evropě táhl s Huny
a pokácel mnohé trůny.

Lidé krve slovanské,
tehdy ještě pohanské,
svá území střežili
a nájezdy přežili.

Pěstovali obilí,
medovinu popili
a kol hradišť nezřídka
pásli stáda dobytka.

Za čas v zemi úrodné
dočkali se ale dne,
kdy tam žilo lidí plno,
nebylo kam zasít zrna.

Z toho vznikly mnohé vády,
které pak na všechny pády
zase svádí k bezvládí
a s ním zločin přivádí.

... již nežili jako prve, z půtek teklo mnoho krve...

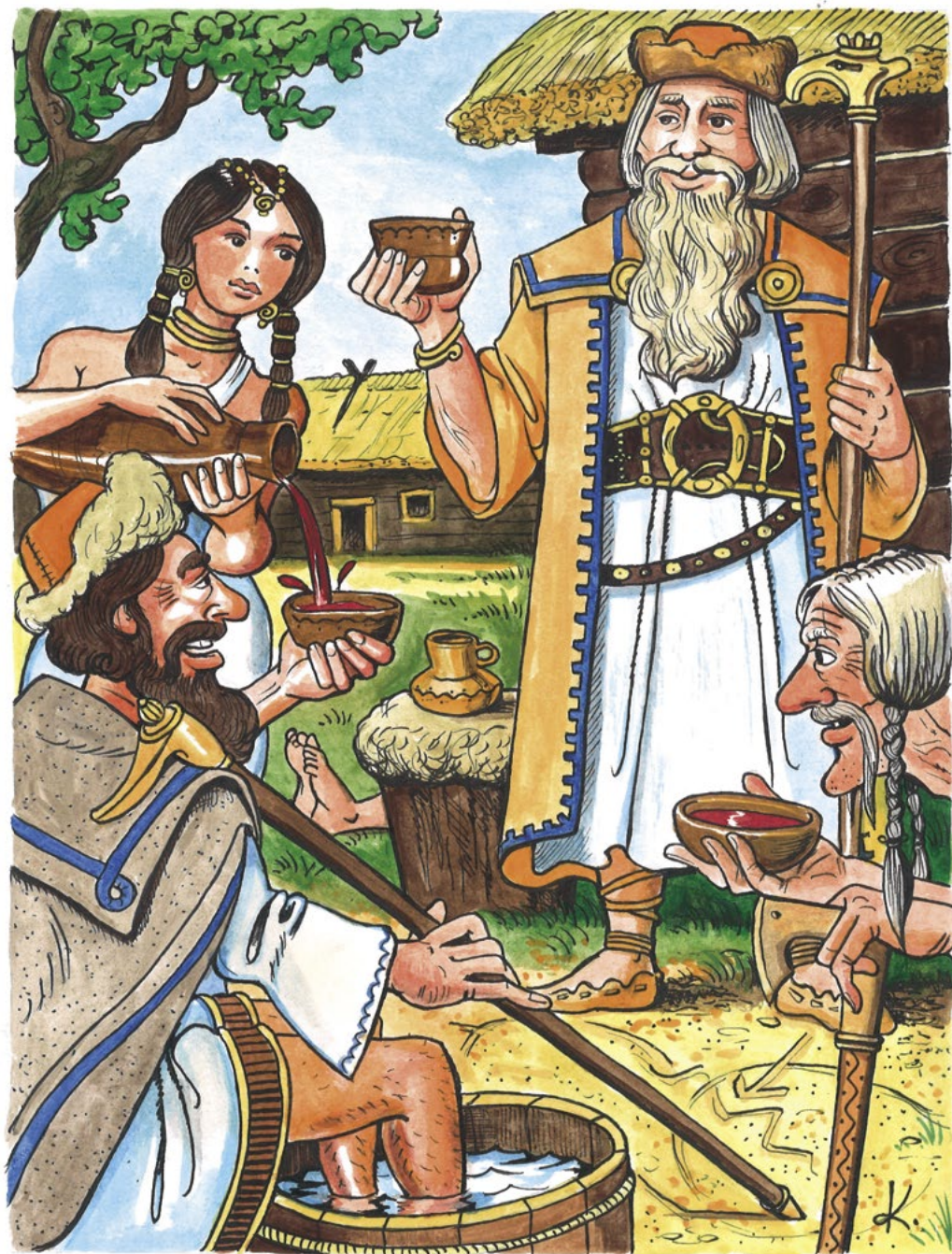
Již nežili jako prve,
z pŭtek teklo mnoho krve,
a tak mnozí zděšeni
vymýšleli řešení.

Čech, sám stařešina rodu,
nespoléhal na náhodu,
a když navštívil jej Lech,
zůstal u něj na nocleh.

Třenice jim vadily,
s moudrými se radili,
a pak přišli na nápad,
že vyrazí na západ.

A protože všichni Češi
své problémy rychle řeší,
tak je také řešili,
na cestu se těšili!?

Vzali děti, ženy, kozy,
koně, krávy, voly s vozy,
a s nimi mužové zbrojní
v davu taktéž byli hojní.

... tak myšlenka z náhody, stěhovala národy...

Tak myšlenka z náhody
stěhovala národy,
což mě děsí, přesto těší,
že s národy hnuli Češi.

Loučili se s domovinou,
vyšli hledat zemi jinou,
chtěli s Čechem, v dobré víře
změnit život v plné míře.

Lech, ten nešel náhodným
tempem přímo závodním,
když odbočil v jižní stranu,
otevřel Moravskou bránu.

Že tu dodnes každý spěchá,
prozrazuje geny Lecha,
a ty mají v krvi dané
téměř všichni Moravané.

Lech založil obec Kouřim,
Čech prý zas osadu Toužim,
od těch dob tak v Čechách touží,
ať se z Moravy dál kouří...